

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 137/2023-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom Mgr. Dávidom Štefankom, Povožnícka 18, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 90/2016 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 7. februára 2023 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) v spojení s právom na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a podľa čl. 38 ods. 1 listiny a právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 90/2016.

2. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je uznesením vyšetrovateľa Národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru pod ČVS: PPZ-647/NKA-FP-ZA-2014 z 12. februára 2015 trestne stíhaná pre zločin poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. b), ods. 5 písm. a), c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení účinnom v čase skutku (ďalej len „Trestný zákon“). Okresnému súdu Nitra bola 13. januára 2016 doručená obžaloba prokurátora Krajskej prokuratúry v Nitre č. k. Kv 106/2014/4400-51 z 11. januára 2016 podaná aj na sťažovateľku pre zločin poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. b), ods. 5 písm. a), c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona. Okresný súd Nitra podanú obžalobu odstúpil na vybavenie Okresnému súdu Banská Bystrica, ktorý vo veci koná pod sp. zn. 4 T 90/2016.

II. Argumentácia sťažovateľky

3. Sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti namietla porušenie už označených základných práv a slobôd postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 90/2016, ktorý vo veci koná aj napriek tomu, že mu predmetná trestná vec sťažovateľky bola postúpená na vybavenie bez vopred rozpoznateľných právnych kritérií. Sťažovateľka v tejto súvislosti konštatovala rozdielnosť prístupu k svojej osobe, keďže *„V niektorých veciach vedených na Okresnom súde Nitre bolo v prípade sťažovateľa Najvyšším súdom Slovenskej republiky rozhodnuté o odňatí vecí Okresnému súdu Nitra a postúpení veci na prejednanie Okresnému súdu Banská Bystrica, avšak v niektorých veciach k takémuto odňatiu nedošlo a niekde došlo k automatickému presunu na iný súd, čo nepochybne nie je správny spôsob garantujúci zachovanie práva na zákonného sudcu.“*. Na podporu svojej argumentácie sťažovateľka aj poukázala na viaceré prípady, keď zákonným postupom na podklade návrhu na delegáciu veci Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol o odňatí vecí z príslušnosti Okresného súdu Nitra a Krajského súdu v Nitre a prikázani vecí inému súdu na vybavenie, pričom v prípade konania vedeného Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 4 T 90/2016 to tak nebolo a k postúpeniu veci došlo na podklade vopred bližšie nepoznaných dôvodov, v dôsledku čoho tak malo dôjsť k porušeniu nielen práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a podľa čl. 38 ods. 1 listiny, ale aj základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

4. Na podklade uvedeného sťažovateľka ústavnému súdu navrhla, aby po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Postupom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4T/90/2016 bolo porušené právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. sa sťažovateľ domnieva, že v označenom konaní došlo k porušeniu jeho práv citovaných v úvode v bode II. a VII tejto sťažnosti, preto navrhuje, aby Ústavný súd SR vydal toto rozhodnutie:

2. Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 530,86 EUR, ktoré je Krajský súd v Nitre povinný vyplatiť na účet advokáta Mgr. Dávida Štefanku...“

5. Sťažovateľka zároveň podľa § 130 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnému súdu navrhla, aby *„zároveň uložil Okresnému súdu Banská Bystrica, aby sa v konaní sp. zn. 4T/90/2016 dočasne zdržal vykonávania úkonov, najmä vydania rozsudku vo veci samej alebo rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, a to až do právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky v tomto konaní.“*

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny v spojení s čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Banská Bystrica, ktorý koná napriek tomu, že mu bola vec sťažovateľky bez vopred rozpoznateľných právnych kritérií postúpená Okresným súdom Nitra, pričom na náhradu trov právneho zastúpenia považuje zaviazat' Krajský súd v Nitre.

7. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K prípustnosti podanej ústavnej sťažnosti:

8. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Ústavný súd poukazuje na to, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Koncepcia konania o ústavnej sťažnosti je založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, resp. protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

11. Právomoc ústavného súdu je vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Teda právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti

podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

12. Ústavná sťažnosť nemá byť podávaná z dôvodu „procesnej opatrnosti či nedotknuteľnosti“ fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ale až vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže reálne domôcť ochrany svojich práv u ostatných orgánov verejnej moci. Postavenie ústavného súdu tak možno obrazne prirovnať k „záchrannej brzde“, ktorú je možné použiť až vtedy, ak zlyhajú všetky obvyklé a predvídané prostriedky na zabránenie vzniku hroziacej ujmy, teda zabránenie porušeniu ústavných práv. Konanie o ústavnej sťažnosti však nie je a ani nemôže byť pomyselnou „skratkou“, ktorou by bolo možné obchádzať konanie už vedené, resp. ktoré môže byť vedené na návrh sťažovateľa pred inými orgánmi verejnej moci.

13. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené to, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum. Pokiaľ právny predpis ustanoví, že v určitej procesnej situácii je príslušný na rozhodovanie o právach a slobodách jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci, bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením princípu del'by moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), pokiaľ by iný orgán o týchto právach rozhodoval bez toho, aby bola daná možnosť príslušnému orgánu na realizáciu jeho právomoci. Obidve tieto hľadiská preto treba reflektovať pri interpretácii a aplikácii jednotlivých inštitútov zákona o ústavnom súde, v danom prípade pre posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a príslušnosti ústavného súdu na jej prijatie na ďalšie konanie.

III.2. K zákonným náležitostiam podanej ústavnej sťažnosti:

14. Podľa § 42 ods. 1 zákona o ústavnom súde podanie, ktorým sa začína konanie pred ústavným súdom, je návrhom na začatie konania. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

15. Podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania okrem všeobecných náležitostí podľa § 39 musí obsahovať aj dátum narodenia navrhovateľa, ak ide o fyzickú osobu, identifikačné číslo navrhovateľa, ak ide o právnickú osobu, bydlisko alebo sídlo navrhovateľa, označenie subjektu, proti ktorému návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

16. Podľa § 122 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť môže podať osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené jej základné práva a slobody.

17. Ústavná sťažnosť musí podľa § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde okrem už uvedených všeobecných náležitostí obsahovať aj a) označenie toho, kto podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody, b) označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým boli porušené jeho základné práva a slobody, c) označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí, a d) konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Podľa § 123 ods. 3 zákona

o ústavnom súde sťažovateľ k sťažnosti musí pripojiť aj kópiu právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

18. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi, ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi.

19. V nadväznosti na citované ustanovenie zákona o ústavnom súde ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej jednou zo základných podmienok prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako podanej oneskorene [§ 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde]. V prípade podania ústavnej sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (IV. ÚS 14/03, II. ÚS 695/2014, III. ÚS 175/2020). Teda ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 109/06, III. ÚS 175/2020).

III.3. Posúdenie vecí:

20. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane zdôraznil, že trestné konanie od svojho začiatku až do svojho konca je procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií na ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní a taktiež aj zo strany súdov naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia (III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05, I. ÚS 314/09). Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietať pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (II. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 220/07).

21. Pokiaľ sťažovateľka spochybňuje základné právo byť odňatý zákonnému sudcovi z dôvodu konania miestne nepríslušným okresným súdom, taká procesná vada je pokrytá námietkou v odvolacom konaní v kontexte § 320 ods. 1 písm. a) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) a v konečnom dôsledku dovolacou námietkou podľa § 371 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, pričom miestnu nepríslušnosť súdu je potrebné namietať už v konaní pred súdom prvého stupňa, inak sa stane miestne príslušným súdom (§ 280 ods. 1 druhá veta Trestného poriadku). Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka bude mať v ďalších štádiách trestného konania a má už v tomto jeho štádiu k dispozícii právne prostriedky na účinnú obranu ňou označených práv, o ktorých sú oprávnené, ale aj povinné rozhodnúť vecne príslušné všeobecné súdy. Za týchto okolností by prijatie ústavnej sťažnosti sťažovateľky na ďalšie konanie bolo v rozpore s princípom subsidiarity, na ktorom je založená právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Inými

slovami, nevyužitie niektorej z možností ochrany označeného práva nemožno nahradzovať ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže konať len vtedy, ak fyzická osoba alebo právnická osoba nemala inú možnosť účinnej ochrany svojich práv (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Vzhľadom na uvedené ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde odmieta sťažovateľkou podanú ústavnú sťažnosť z dôvodu jej neprípustnosti.

22. V druhej (ale systematicky primárnej) rovine svojej argumentácie ústavný súd poukazuje na to, že ústavnej sťažnosti chýba relevantné odôvodnenie vo vzťahu k napadnutému postupu Okresného súdu Banská Bystrica (ktorý vo veci má údajne konať ako miestne nepríslušný súd s dôsledkom porušenia práva sťažovateľky na zákonného sudcu), čo predstavuje nedostatok zakladajúci dôvod na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku náležitostí ustanovených zákonom. Sťažovateľka totiž v podanej ústavnej sťažnosti prezentuje svoje výhrady k tomu, že vo veci koná Okresný súd Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 90/2016 len na podklade toho, že jej nie sú známe dôvody, prečo došlo k postúpeniu veci z Okresného súdu Nitra Okresnému súdu Banská Bystrica, teda bez doloženia sťažovateľkou rozhodnutia o postúpení veci z pôvodne na základe obžaloby konajúceho súdu, doloženia podania sťažnosti proti takému rozhodnutiu, rozhodnutia o takej sťažnosti, údajne o tom, či došlo k sporu o príslušnosť medzi postupujúcim súdom a súdom, ktorému bola vec postúpená, resp. vecne nekonkretizuje, v čom pochybil Okresný súd Nitra (ktorý nie je sťažovateľkou označený ako porušovateľ jej základných práv) pri posúdení svojej nepríslušnosti a, naopak, príslušnosti Okresného súdu Banská Bystrica, rovnako pri posúdení tej istej otázky naostatok označený súd. Zároveň v podanej ústavnej sťažnosti napáda tento postup po vyše 6 rokoch prebiehajúceho trestného konania. Ústavný súd nemá postavenie vyšetrovacieho orgánu, ktorý by bol *ex officio* povinný v rámci výkonu svojej právomoci pri konkrétnej kontrole ústavnosti postupu orgánu verejnej moci zisťovať vlastným šetrením všetky relevantné okolnosti veci a zabezpečovať k nim priliehajúce podklady umožňujúce mu dôsledne preskúmať sťažovateľkou bližšie právne ani skutkovo neodôvodnené námietky za situácie, keď to neurobila samotná sťažovateľka, pričom je to jej povinnosťou v zmysle uvedených podmienok konania pred ústavným súdom, keď zároveň predmetný postup Okresného súdu Banská Bystrica namieta po vyše 6 rokoch odo dňa keď sa dozvedela o tom, že vo veci koná súd, ktorý by mohol byť nepríslušným súdom na prejednanie veci (to bez ohľadu na záver o neprípustnosti uvedený v predchádzajúcom bode tohto odôvodnenia).

23. V súvislosti s uvedenými nedostatkami a ich rozsahom ústavný súd pripomína, že ich nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 77/08, III. ÚS 357/2010, I. ÚS 547/2016, I. ÚS 432/2016). Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýkalo len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale jej esenciálnych obsahových náležitostí (ústavnoprávna nedostatočnosť odôvodnenia ústavnej sťažnosti vo vzťahu k predmetu konania pred ústavným súdom), ústavný súd sťažovateľku nevyzýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (II. ÚS 58/2019, I. ÚS 346/2019, I. ÚS 351/2019, IV. ÚS 343/2020).

24. Na základe prezentovaných záverov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmieta aj podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku náležitostí ustanovených

zákonom a podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde z dôvodu oneskorenosti jej podania (lehota podľa § 124 zákona o ústavnom súde), keď naostatok označený dôvod odmietnutia ústavnej sťažnosti je len subsidiárny vzhľadom na jej neprípustnosť podľa bodu 21 tohto odôvodnenia.

25. V súhrne ústavný súd odmietol sťažovateľkou podanú ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej neprípustnosti, keď je paralelne prítomný dôvod odmietnutia ústavnej sťažnosti spočívajúci v nedostatku náležitostí návrhu ustanovených zákonom podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde, subsidiárne tak rozhodol aj podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde z dôvodu oneskorenosti podania návrhu. Ústavný súd už nerozhodoval o návrhu sťažovateľky na dočasné opatrenie, keďže tento postup nie je vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti naďalej aktuálny.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. marca 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu